

Пролог

Тан ледве стримав стогін. Він злився на себе, що так далеко припаркував орендовану машину — ця дівчина виявилася значно важчою, ніж здавалася. У її жилах замість крові, напевне, тече свинець. Кучерява білява голівка лежала в нього на грудях, а її гомілки звисали з його передпліччя.

Звісно, простіше було б перекинути дівчину через плече, немов мішок із мокрим піском, але з тим самим успіхом можна пов'язати собі на лоба червону бандану з написом «Увага, викрадення!».

Хоча... люди в цьому містечку, як виявилось, не надто спостережливі — принаймні ніхто досі не звернув на нього з дівчиною жодної уваги. Лише один чоловік, який вигулював свого плоскомордого песика, співчутливо усміхнувся Танові, коли проходив повз.

Тан лише зневажливо пирхнув. Те, про що часто казав Фрей, виявилось правдою: людство давно втратило свої природні інстинкти. Тож можна без клопоту проволочити усім містом навіть труп.

Проте його «мокрий мішок» був іще живий.

— Наче пір'їнка, — раптом пробурмотіла дівчина.

Очевидно, Тан недостатньо довго потримав коло її обличчя наскрізь просочену хлороформом ганчірку.

— Нічогенька «пір'їнка», — буркнув він. — Та ти вдвічі важча за оленя, якого я недавно підстрелив.

Тан напружив біцепси, але дівчина не сказала більше ні слова. Полегшено зітхнувши, він звернув у бічну вулицю, де припаркував орендовану автівку. Коли він саджав дівчину на задне сидіння, вона ковзнула з його обіймів, наче безвольна лялька, а очі її знову заплющилися. Вона не ворухнулася навіть тоді, коли він обмотував її щиколотки та зап'ястя скотчем.

Оговталася вона лише за кілька хвилин, коли вони вже майже виїхали на міську автомагістраль. У дзеркало заднього огляду Тан бачив, як дівчина спершу спробувала сісти прямо, затим здивовано глипнула на свої зв'язані руки, після чого роззирнулася навколо й раптом заплакала. І швидко затаракотіла.

— Я ще в приміряльні зауважила, що ця літня сукня доволі відверта, — нарікала вона, — але моє марнославство взяло гору, і я все одно її купила. Точніше, саме через це. Не дарма ж марнославство є одним із семи смертних гріхів, це одне з визначень гордині. Якось ми з Леопольдом писали реферат про смертні гріхи та головні чесноти. Й отримали за нього найвищий бал, ще й із плюсом... — На цих словах дівчина голосно

схлипнула. — А з іншого боку, гординя вважається смертним гріхом, тільки коли людина водночас порушує ще якусь із десяти заповідей, якщо я правильно пам'ятаю. І Бог мені простить, Бог завжди прощає, якщо щиро покається. Хай там як, а ви маєте знати: незалежно від того, що ви накоїли, ніколи не пізно...

Тан не витримав і повернувся до неї.

— Я лише шкодую, що не заклеїв тобі рота. Стули пельку, інакше я зупинюсь і таки зроблю це, — гаркув він.

Перш ніж перевести погляд на дорогу, він із задоволенням помітив її широко розплющені перелякані очі.

На секунду запала тиша, а потім дівчина затарохтіла знову:

— Але ж це правда! Бог любить вас. Навіть якщо ви коїте гріх. Але мені цікаво, чи ваші мотиви беруть початок від *luxuria*, тобто хтивості, чи з того, що зветься *avaritia*, тобто користолюбство? Чи від усього разом? Та чи варто взагалі вам «викати»? Мені здається, ви надто молодий як на викрадача людей. І надто вродливий і доглянутий як на сексуального маніяка. Хоча, звісно, я мало про це знаю. Однак про вимагання викупу теж не може йти мова, інакше б ти напевне викрав би Лілі Гольдгаммер із «Файнкост-Гольдгаммер»¹ — у неї принаймні бать-

¹ Назва мережі магазинів, що належить сімейству Гольдгаммерів.

ки-мільйонери... — Дівчина шморгнула носом. — Отже, схоже, ти працюєш на банду, яка викрадає дівчат для борделів. За неповнолітню незайману білявку можна отримати чималу суму, чи не так?

Дівчина продовжувала схлипувати, але Тану чомусь здалося, що вона не надто й налякана. Можливо, це хлороформ так подіяв на неї, змусивши висловити вголос усе, що мала на думці. І раптом Тана охопило якесь неприємне тривожне відчуття. Відчуття, що тут щось не так.

А дівчина, схиливши голівку набік, вела далі:

— Судячи з акценту, ти приїхав з-за кордону. Гадаю, ти звик дивитися на своїх жертв як на товар, і це допомагає тобі виконувати цю нелюдську роботу, — торохтіла вона без угаву, шукаючи очима його погляд у дзеркалі заднього огляду. — Проте я впевнена, що за цією неймовірно вродливою і твердокам'яною оболонкою ховається вразливий хлопчик, який, можливо, опинився в цій ситуації через крайню нужду. І саме до цього вразливого хлопчика я зараз і звертаюся. Поглянь на мене! Я людина, а не товар! Я жива істота! Мене звати Луїза Мартін, і наступного року я складатиму іспити на атестат про середню освіту...

І тут Тан заціпенів.

— А потім буде рік волонтерської роботи в соціальних службах, — продовжувала дівчина. — Бо я завжди відчувала велику потребу допомагати людям. Любов до ближнього в мене, так би мовити, у крові. Я маю батьків, які сумуватимуть

за мною, брата-близнюка, що не зможе жити без мене, і молодшу сестру, яка відчайдушно потребує мене як взіреть для наслідування. Мені подобається танцювати, а нещодавно захопилася ще й садівництвом. Я люблю природу. І непогано співаю. Саме тому соло ангела в різдвяному вертепі мала б співати я, а не моя двоюрідна сестра Матильда, якій я іноді заздрю... — Дівчина ще раз шморгнула носом. — Але, будь ласка, нехай це залишиться між нами, добре? Як в отця Петерсена на сповіді. Я кажу тобі це тільки для того, щоб ти зрозумів, що я теж людина, зі своїми слабкостями, як і ти. І бачу, що мої слова знайшли відгук у тобі, бачу це по твоєму обличчю...

Святі вовкулаки! Оце так халепа! Ну хіба можна бути таким йолопом? Він же схопив не ту дівку! Тан спересердя гепнув кулаком по керму. Коли кілька тижнів тому він уперше побачив її в школі, то був зосереджений виключно на Квінові та на клятій Жанні д'Арк, а ця людська дівчина його майже не цікавила. Він розглядав її рівно стільки, скільки необхідно, щоб потім знову впізнати на вечірці. Хто ж міг подумати, що в цієї дівки є двоюрідна сестра — майже близнючка. Тепер він навіть радів, що не заклеїв їй рота скотчем. Бо якби він заявився до Фрея не з тією дівкою, то одним махом утратив би всі свої важко зароблені бонуси. Але ще не пізно все виправити. Син Півночі так легко не здасться. Тож Тан розправив плечі, увімкнув сигнал повороту й перелашту-

вався в лівий ряд. Йому нічого не залишалося, як повернутися на вечірку й виправити свою помилку.

А кухня Базіка тим часом не вгавала ні на мить.

— Ти не повинен боятися! Я бачила твоє обличчя, таке вродливе, суворе та мужнє обличчя неможливо забути, але обіцяю, що нікому не розповім про тебе, якщо ти мене відпустиш, — палко запевняла вона. — Запитай кого хочеш, і тобі скажуть: Луїза Мартін виконує свої обіцянки... Ой! Ти повертаєшся? Це виявилось... навіть швидше, ніж я думала. — Дівчина радісно всміхнулася Тану в дзеркало заднього огляду. — Як же я рада, що мої слова зворушили тебе. Я колись чула про таке в одній документалці про злочинців, але не думала, що це спрацює, хоча знала, що в тебе добре серце, тому що... ха, та просто знала! — Це скидалося на набридливу пісню по радіо, яку неможливо вимкнути. — Ти не пошкодуєш! Я можу тобі допомогти! Моя сім'я і я вже зробили людям багато добра. До того ж кожен заслуговує на другий шанс. І ти теж. Особливо ти. Знаєш, а може, я твій янгол-охоронець, якого послав тобі Бог, аби...

— Закрий пащеку! — різко обірвав її Тан таким самим тоном, яким говорив із неслухняними вовчятами кровожерливих вовків.

І це прозвучало так загрозливо, що Базіка справді припнула язика. Але, схоже, ненадовго. І йому таки доведеться заклеїти їй рота скотчем

та запхати до багажника. Потім, коли він доставить Фрею потрібну дівку, можна буде подумати, що робити з її копією. Танові наказано не торкатися і волосини на голові дівчини Квіна, але ж ніхто нічого не казав про її двоюрідну сестру. Яка до того ж стала свідком його провалу. Вже одного цього, не кажучи про її набридливе базікання, достатньо, щоб відправити її на дно міського ставка з каменем на шиї.

Аж тут у Тана задзвонив мобільний телефон. На екрані з'явилося фото його бойового товариша, К'елла-Сігге, який з обсмаленим волоссям і замурзаним сажею обличчям спантеличено витріщався в камеру. Тан поставив цю світлину замість попередньої аватарки, на якій агуанець купався в ополонці, а його тоді ще буйну шевелюру куйовдив вітер.

— Що сталося? — невдоволено запитав Тан норвезькою. Останнє, що йому потрібно, то це щоб хтось здогадався, яку дурницю він щойно впоров. — Я тут...

— Знаю, — перебив його К'елл-Сігге. — Але ти мусиш перервати місію і повернутися. Негайно. Чорні ельфи скоїли напад на два портали в Місті тіней.

— Що? — Тан не встиг навіть порадіти скасування своєї невдалої місії. Натомість насупився і запитав: — Одразу на два портали?

Коли-не-коли траплялося, що чорні ельфи намагалися прослизнути крізь портали із засвіту